

Mål C-695/20

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

22 december 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Förenade kungariket)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

15 december 2020

Klagande:

Fenix International Limited

Motpart:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

FIRST-TIER TRIBUNAL

Överklagande nr: [utelämnas]

TAX CHAMBER

I MÅLET MELLAN

FENIX INTERNATIONAL LIMITED

klagande

-och-

THE COMMISSIONERS FOR

HER MAJESTY'S REVENUE AND CUSTOMS

motpart

[utelämnas]

BESLUT

Vid First-tier Tribunal (Tax Chamber)

[utelämnas]

BESLUTAS FÖLJANDE:

1. [utelämnas]
2. Den fråga som anges i den bifogade bilagan, rörande giltigheten av unionsrätten, ska hänskjutas till Europeiska unionens domstol för ett förhandsavgörande i enlighet med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 86.2 i avtalet om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen.
3. Målet om överklagande ska vilandeförklaras till dess att Europeiska unionens domstol har meddelat förhandsavgörande avseende den fråga [utelämnas] som har hänskjutits till den eller till dess annat beslutas.
4. [utelämnas]

[utelämnas]

DOMARE VID FIRST-TIER TAX TRIBUNAL

den 15 december 2020 [Orig. s. 2]

BILAGA

BEGÄRAN OM FÖRHANDSAVGÖRANDE ENLIGT ARTIKEL 267 I FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONENS FUNKTIONSSÄTT FRAMSTÄLLD AV FIRST-TIER TRIBUNAL (TAX CHAMBER) I FÖRENADE KUNGARIKET

A. INLEDNING

1. Genom denna begäran om förhandsavgörande ber skatteavdelningen vid First-tier Tribunal i Förenade kungariket (nedan kallad skattedomstolen) att EU-domstolen ska ta ställning till giltigheten av artikel 9a i rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt, i dess lydelse enligt artikel 1 punkt 1 c i rådets genomförandeförordning (EU) nr 1042/2013 av den 7 oktober 2013 (nedan kallad artikel 9a).
2. Frågan om giltighet avser huruvida tillämpningsområdet för artikel 9a är mer omfattande än vad artikel 397 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (nedan

kallat mervärdesskattedirektivet) tillåter. I sistnämnda artikel föreskrivs att "[r]ådet skall enhälligt på kommissionens förslag besluta om nödvändiga åtgärder för tillämpningen av detta direktiv".

3. Begäran har framställts inom ramen för ett överklagande som har ingetts av Fenix International Limited (nedan kallat Fenix), vilket är registrerat för mervärdesskatt i Förenade kungariket, och som avser ett beskattningsbeslut avseende mervärdesskatt som har fattats av Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (skatte- och tullmyndigheten i Förenade kungariket) (nedan kallad skattemyndigheten).

B. KLAGANDEN

4. Klagandebolaget (nedan kallat Fenix) driver en webbplats för sociala medier kallad Only Fans på www.onlyfans.com (nedan kallad plattformen) och har ensam och exklusiv kontroll över plattformen.

C. MOTPARTEN

Motparten (nedan kallad skattemyndigheten) ansvarar för uppbörd och administration av mervärdesskatt i Förenade kungariket.

D. SAMMANFATTNING AV DE FAKTISKA OMSTÄNDIGHETERNA I MÅLET

6. Plattformen erbjuds till "Användare" från hela världen. Dessa Användare delas in i "Upphovsmän" och "Fans". Upphovsmän har profiler och skickar och lägger ut innehåll, såsom foton och videor, på deras respektive profiler. De kan även direktströmma videor med webbkameror och skicka privata meddelanden till Fans som prenumererar på dessa. Upphovsmannen bestämmer den månatliga prenumerationsavgiften, även om Fenix fastställer minimibeloppet både för prenumerationer och för dricks.

7. Fansen kan få tillgång till innehåll som har lagts upp genom att göra engångsbetalningar eller genom att betala för en månadsprenumeration i förhållande till varje Upphovsman, vars innehåll de vill se och/eller med vilken de vill interagera. Fansen kan även betala dricks eller ge gåvor som kallas "Peninginsamling", utan att något innehåll tillhandahålls som motprestation.

8. Upphovsmännen tar därför betalt och tjänar pengar på innehåll och Fansen betalar pengar för innehåll. **[Orig. s. 3]**

9. Fenix tillhandahåller inte bara plattformen utan även det system med hjälp av vilket Fansen gör betalningar och Upphovsmännen mottar betalning. Fenix ansvarar för att samla in och fördela betalningarna, med användning av en utomstående betaltjänstleverantör. Fenix tar betalt av Upphovsmannen

- för tjänsterna genom ett avdrag med 20 procent (nedan kallad avgiften) från den ersättning som har betalats av ett Fan. [utelämnas].
10. Både betalningar från ett Fan och betalningar till en Upphovsman kommer att finnas med på den relevanta Användarens bankkontoutdrag som en betalning som har gjorts till eller från Fenix.
 11. Vid alla relevanta tidpunkter tog Fenix ut och redovisade mervärdesskatt med en skattesats på 20 procent på avgiften.
 12. Användningen av plattformen har vid alla relevanta tidpunkter reglerats av Fenix Användarvillkor (nedan kallad de allmänna villkoren). Det finns olika versioner av de allmänna villkoren för den period som beskattningen avser. [utelämnas]
 13. Den 22 april 2020 skickade skattemyndigheten beskattningsbeslut till Fenix avseende den mervärdesskatt som skulle betalas in [utelämnas].
 14. Skattemyndigheten var, och är, av den uppfattningen att den rättsliga grunden för beskattningsbesluten var att Fenix skulle anses agera i eget namn enligt artikel 9a.
 15. Den 27 juli 2020 ingav Fenix ett överklagande och bestred den rättsliga grunden för beskattningsbeslutet och även beloppets storlek.
 16. Argumentet avseende den rättsliga grunden gick ut på att artikel 9a är ogiltig och inte är tillämplig; vidare, eller i andra hand, att Fenix inte omfattas av och/eller bryter presumtionen i artikel 9a.

Skattemyndigheten har inte fattat något beslut vad gäller i vilken egenskap, enligt brittisk rätt, som Fenix agerade med avseende på plattformen (det vill säga antingen som ombud eller som huvudman). Dess beslut om att Fenix skulle betala mervärdesskatt fattades med hänvisning till enbart artikel 9a. Skattemyndigheten har inte bedömt huruvida artikel 28 i mervärdesskattedirektivet (nedan kallad artikel 28) i sig ska tillämpas, utan någon hänvisning till artikel 9a (inbegripet särskilt sista stycket i artikel 9a.1).

E. TILLÄMPLIGA BESTÄMMELSER

Unionslagstiftningen

I artikel 113 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (nedan kallat FEUF), tidigare artikel 93 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (nedan kallat EG-fördraget), föreskrivs följande:

”Rådet ska enhälligt i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén anta bestämmelser om harmonisering av lagstiftningen om

omsättningskatter, punktskatter och andra indirekta skatter eller avgifter, i den mån en sådan harmonisering är nödvändig för att säkerställa att den inre marknaden upprättas och fungerar och för att undvika snedvridning av konkurrensen.” [Orig. s. 4]

I artikel 291 FEUF föreskrivs följande:

- ”1. Medlemsstaterna ska vidta alla nationella lagstiftningsåtgärder som är nödvändiga för att genomföra unionens rättsligt bindande akter.
 2. Om enhetliga villkor för genomförande av unionens rättsligt bindande akter krävs, ska kommissionen eller, i särskilda vederbörligen motiverade fall och i de fall som anges i artiklarna 24 och 26 i fördraget om Europeiska unionen, rådet tilldelas genomförandebefogenheter genom dessa akter.
 3. Vid tillämpning av punkt 2 ska Europaparlamentet och rådet, genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, i förväg fastställa allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter.
 4. Ordet ’genomförande’ ska införas i rubriken till genomförandakterna.”
20. Rådet har, i enlighet med artikel 113 FEUF och dess föregångare, antagit olika direktiv om mervärdesskatt, däribland mervärdesskattedirektivet (EUT L 347, 11.12.2006, s. 1).
 21. I artikel 28 i mervärdesskattedirektivet föreskrivs följande:

”Om en beskattningsbar person i eget namn men för någon annans räkning deltar i ett tillhandahållande av tjänster, skall han anses själv ha tagit emot och tillhandahållit tjänsterna i fråga.”
 22. I artikel 397 i mervärdesskattedirektivet föreskrivs följande:

”Rådet skall enhälligt på kommissionens förslag besluta om nödvändiga åtgärder för tillämpningen av detta direktiv.”
 23. Artikel 397 i mervärdesskattedirektivet ersatte artikel 29a i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, 1977, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28) (nedan kallat sjätte direktivet). Artikel 29a i sjätte direktivet infördes genom artikel 1 punkt 2 i rådets direktiv 2004/7/EG av den 20 januari 2004 om ändring av direktiv 77/388/EEG om ett gemensamt system för mervärdesskatt beträffande förfarandet för antagande av avvikelser samt tilldelning av genomförandebefogenheter (EUT L 27, 30.1.2004).

24. Rådet antog i enlighet med artikel 397 rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (omarbetning) (EUT L 77, 23.3.2011, s. 1).
25. Rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011 ändrades genom artikel 1 punkt 1 c i rådets genomförandeförordning (EU) nr 1042/2013 av den 7 oktober 2013 om ändring av genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 vad gäller platsen för tillhandahållande av tjänster (EUT L 284, 26.10.2013, s.1), varigenom artikel 9a infördes, vilken har följande lydelse: [**Orig. s. 5**]

”1. Vid tillämpningen av artikel 28 i direktiv 2006/112/EG ska en beskattningsbar person som deltar i tillhandahållande av elektroniska tjänster som tillhandahålls via ett telekommunikationsnät, ett gränssnitt eller en portal såsom en marknadsplats för applikationer, antas agera i eget namn men för leverantören av dessa tjänsters räkning, om inte den leverantören av den beskattningsbara personen uttryckligen anges som tillhandahållare och det kommer till uttryck i avtalsvillkoren mellan parterna.

För att leverantören av elektroniska tjänster ska kunna anses ha uttryckligen angetts som tillhandahållare av dessa tjänster av den beskattningsbara personen, ska följande villkor uppfyllas:

- a) Den faktura som varje beskattningsbar person som deltar i tillhandahållandet av de elektroniska tjänsterna utfärdar eller gör tillgänglig måste innehålla uppgifter om dessa tjänster och tillhandahållaren av dessa.
- b) Den räkning eller det kvitto som utfärdas till eller görs tillgänglig för köparen måste innehålla uppgifter om de elektroniska tjänsterna och tillhandahållaren av dessa.

Vid tillämpningen av denna punkt ska en beskattningsbar person som vad beträffar tillhandahållande av elektroniska tjänster godkänner debitering av köparen eller godkänner leverans av tjänsterna eller fastställer de allmänna villkoren för tillhandahållandet inte kunna uttryckligen ange en annan person som tillhandahållare av dessa tjänster.

2. Punkt 1 ska också tillämpas om telefoni som tillhandahålls via internet, inklusive IP-telefoni (VoIP), tillhandahålls via ett telekommunikationsnät, ett gränssnitt eller en portal såsom en marknadsplats för applikationer enligt de villkor som anges i den punkten.

3. Denna artikel ska inte gälla beskattningsbara personer som enbart tillhandahåller hantering av betalningar av elektroniska tjänster eller telefoni som tillhandahålls via internet, inklusive IP-telefoni (VoIP), och som inte

deltar i tillhandahållandet av dessa elektroniska tjänster eller telefonitjänster.”

Förenade kungarikets lagstiftning

26. Genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 har hela tiden varit direkt tillämplig i Förenade kungariket (och i hela (Europeiska) unionen). De frågor som hänskjuts av skattedomstolen avser endast giltigheten av artikel 9a. [Orig. s. 6]

F. TVISTEN I DET NATIONELLA MÅLET

Sammanfattning av Fenix argument

27. Genom artikel 9a ändras tillämpningen av artikel 28 i två grundläggande avseenden, nämligen följande:

För det första införs det genom artikel 9a en presumtion om att en plattform som deltar i ett tillhandahållande av vissa elektroniska tjänster agerar i eget namn men för leverantörens räkning. Med andra ord anses plattformen ha köpt och vidare tillhandahållit dessa tjänster själv, och den ska följaktligen redovisa mervärdesskatt. Denna presumtion kan motbevisas endast om vissa villkor är uppfyllda, såsom när ombudets huvudman uttryckligen anges som tillhandahållare av ombudet och det kommer till uttryck i avtalsvillkoren mellan parterna.

För det andra, även om identiteten på ombudets huvudman avslöjas, hindrar artikel 9a presumtionen från att motbevisas när den digitala plattformen

godkänner debitering av köparen eller

godkänner leverans av tjänsterna eller

fastställer de allmänna villkoren för tillhandahållandet.

28. Kort sagt, även om ställningen som ombud är tydlig och huvudmannens identitet är känd, föreskrivs det i artikel 9a ett nytt upplägg, där ombudet behandlas som att det tillhandahåller och tar emot en tjänst. Detta ändrar i grunden synen på ombudens ansvar för deras agerande på mervärdesskatteområdet. Artikel 9a fråntar parterna avtalsfriheten och är betydligt mer långtgående än artikel 28.

29. Denna betydande förändring av ombudens ansvar är liktydig med att ändra och/eller komplettera artikel 28 genom att införa nya regler. Artikel 9a är mycket mer långtgående än den tillämpning av artikel 28 som är tillåten enligt artikel 397. Den utgör inte bara ett förtydligande av artikel 28.

30. Artikel 9a innebär ett politiskt beslut att flytta över både ansvaret och skattebördan på internetplattformar eftersom presumtionen, även om den

tekniskt sett kan motbevisas, i praktiken är nästan omöjlig att motbevisa med hänsyn till bestämmelsernas räckvidd.

Sammanfattning av skattemyndighetens argument

31. Artikel 28 är avfattad i vida och generella ordalag. Självklart har den, och ska ges, en självständig innebörd i unionsrätten. Artikel 9a förtydligar och/eller ger ”närmare uppgifter” om denna självständiga unionsrättsliga innebörd i det särskilda sammanhanget då artikel 28 tillämpas och ger närmare uppgifter – då en beskattningsbar person agerar ”i eget namn men för någon annans räkning” – om när den beskattningsbara personen i denna egenskap ”deltar i ett tillhandahållande av [angivna] tjänster”, och följaktligen när den beskattningsbara personen ”skall ... anses själv ha tagit emot och tillhandahållit tjänsterna i fråga”.
32. Artikel 9a utgör endast ett förtydligande artikel 28. Den utgör inte en ändring. Den avviker inte från artikel 28.
33. Om artikel 9a är giltig är det uppenbart att den är tillämplig på klagandebolaget och dess verksamheter och att klagandebolaget inte kan motbevisa den presumtion som har införts genom artikel 9a, oberoende av frågan huruvida bolaget agerade som ombud eller huvudman.
34. Artikel 9a [**Orig. s. 7**]
 - i) är i övrigt med de allmänna grundläggande mål som eftersträvas genom artikel 28 och mervärdesskattedirektivet som helhet, och
 - ii) är nödvändig eller lämplig för att genomföra artikel 28 och mervärdesskattedirektivet som helhet, utan att komplettera eller ändra direktivet.

Rådet ska därför, genom artikel 9a, anses ha gett närmare uppgifter om artikel 28 och mervärdesskattedirektivet som helhet.

G. SKATTEDOMSTOLENS SKÄL FÖR ATT HÄNSKJUTA EN FRÅGA TILL EU-DOMSTOLEN

35. [utelämnas] Skattedomstolen är osäker på huruvida artikel 9a är giltig och måste därför begära förhandsavgörande från EU-domstolen. Skälen till att skattedomstolen är osäker på artikelns giltighet anges i följande punkter.¹
36. Artikel 9a är avsedd att genomföra artikel 28 i mervärdesskattedirektivet, men det kan bestämt hävdas att den går längre än ett genomförande.

¹ Skattedomstolen har meddelat ett motiverat beslut avseende Fenix ansökan, och en kopia av beslutet har bifogats denna bilaga och finns tillgänglig på webbadressen <http://www.bailii.org/uk/cases/UKFTT/TC/2020/TC07971V.html>.

37. Som generaladvokaten förklarade i förslaget till avgörande av den 19 december 2013 i mål C-427/12, Europeiska kommissionen/Europaparlamentet och rådet, ECLI:EU:C:2013:871, [utelämnas] har genomförandeåtgärder mycket begränsad omfattning, till skillnad från det mer omfattande utrymmet för skönsmässig bedömning vid delegerad lagstiftning.²
38. [utelämnas] [EU-domstolen] bedömde begränsningarna av genomförandelagstiftning vad beträffar artikel 291 FEUF i dom av den 15 oktober 2014 i mål C-65/13 parlamentet/kommissionen, ECLI:EU:C:2014:2289 [utelämnas]. Sammanfattningsvis är en bestämmelse som avser att genomföra en lagstiftningsakt lagenlig endast om den uppfyller följande tre kriterier:
- 1) Den omtvistade bestämmelsen ska vara ”förenlig med de allmänna grundläggande mål som lagstiftningsakten eftersträvar”, vilken den avser att genomföra.
 - 2) Den omtvistade bestämmelsen ska vara ”nödvändig och lämplig för genomförandet” av den lagstiftningsakt som den avser att genomföra.
 - 3) Den omtvistade bestämmelsen ”får inte ändra eller komplettera lagstiftningsakten, inte ens i dess icke-väsentliga delar”.
39. I meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av artikel 290 FEUF angavs följande:
- ”... För det andra fastställs de båda artiklarnas tillämpningsområden i det nya fördraget enligt helt olika utgångspunkter. De delegerade akternas räckvidd och effekter beskrivs; akter med allmän räckvidd som kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar. Genomförandakterna beskrivs däremot inte, utan istället följer begreppets innehåll av funktionen; behovet av enhetliga [Orig. s. 8] villkor för genomförande. Skillnaden beror på att bestämmelserna ger kommissionen befogenheter av helt olika karaktär och räckvidd ...
- För att avgöra om en bestämmelse kan anses komplettera en grundläggande rättsakt anser kommissionen att lagstiftaren bör bedöma om den planerade åtgärden innebär konkreta tillägg av sådana nya bestämmelser av mindre vikt som påverkar den rättsliga ramen och som ger kommissionen utrymme för eget skön. I så fall kan åtgärden anses komplettera den grundläggande rättsakten. Åtgärder som bara syftar till att genomföra befintliga

² Punkterna 62 och 63.

bestämmelser i den grundläggande rättsakten bör å andra sidan inte betraktas som kompletterande.”³

40. Detta visar klart att delegerade rättsakter som är tillåtna enligt artikel 290 FEUF ändrar den rättsliga ramen och att det finns ett utrymme för skönmässig bedömning, men att genomförandeakter enligt artikel 291 FEUF inte ändrar den rättsliga ramen. Detta överensstämmer med generaladvokatens förslag till avgörande i [utelämnas] [mål C-427/12] (se punkt 37 ovan).
41. I kommissionens förslag till artikel 9a angavs att åtgärden var ”... rent teknisk och består enbart av ett fastställande av hur de bestämmelser som rådet redan antagit ska tillämpas” och att det av det skälet inte gjordes någon konsekvensbedömning.⁴ I den ursprungliga versionen av artikel 9a som angavs i förslaget infördes dock en presumtion om att [denna] presumtion var tillämplig ”om tjänsteleverantören inte i förhållande till slutkonsumenten uttryckligen anges som tillhandahållaren”.⁵ Detta överensstämmer med förklaringen i förslaget att presumtionen skulle vara tillämplig ”om inget annat anges”.⁶
42. Ordalydelsen i artikel 9a, såsom den antogs, skiljer sig radikalt från ordalydelsen i förslaget och är långt mer omfattande. Artikel 28 syftar på en skattebetalare som agerar i eget namn, men såsom uttryckligen anges i Mervärdesskattekommitténs arbetsdokument nr 885 innebar införandet av presumtionen i artikel 9a att presumtionen som regel ”... ska gälla alla beskattningsbara personer”.⁷
43. Av 2016 års Deloitte-rapport, som kommissionen stödde sig på i fråga om 2016 års kommissionsförslag att ändra mervärdesskattedirektivet,⁸ framgår

³ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, KOM(2009) 673 slutlig, Bryssel den 9 december 2009, s. 3 och 4, (tillgängligt på följande webbadress: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0673:FIN:SV:PDF>).

⁴ Förslag till rådets förordning om ändring av genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 vad gäller platsen för tillhandahållande av tjänster, COM(2012) 763 final, s. 3 (tillgängligt på följande webbadress: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:52012PC0763&from=SV>).

⁵ Ibidem, s. 13.

⁶ Ibidem, s. 5.

⁷ Europeiska kommissionen, Mervärdesskattekommitténs arbetsdokument nr 885, Bryssel, den 9 oktober 2015, s. 4/5 (tillgängligt på följande webbadress: <https://circabc.europa.eu/sd/a/ab683366-67b5-4fee-b0a8-9c3eab0e713d/885%20-%20VAT%202015%20-%20Harmonised%20application%20of%20the%20presumption.pdf>)

⁸ Europeiska kommissionen, förslag till rådets direktiv om ändring av direktiv 2006/112/EG och direktiv 2009/132/EG vad gäller vissa skyldigheter på mervärdesskatteområdet för tillhandahållande av tjänster och distansförsäljning av varor, COM(2016) 757 final, den

klart att "[m]ålet med artikel 9a, som är att flytta över ansvaret för mervärdesskatt på mellanhanden, förefaller vara önskvärt. Det krävs ytterligare klargöranden och en gemensam och bindande tolkning av medlemsstaterna".⁹ [Orig. s. 9]

44. Det finns goda skäl för att överflyttandet av ansvaret inte bara utgör en teknisk åtgärd. Det skedde även en ändring av status quo, vilket tyder på att det bestämt kan hävdas att det utgjorde en ändring snarare än enbart ett förtydligande.

45. Vidare ska det påpekas att även om 2016 års kommissionsförslag till sist inte ledde till en ändring av artikel 28, i enlighet med förslaget, rapporterade likväl Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor, under samrådet i lagstiftningsprocessen, om förslaget den 16 oktober 2017¹⁰ på följande sätt:

*"Föredraganden välkomnar den ändring av artikel 28 som kommissionen föreslår, som innebär att onlineplattformar hålls ansvariga för uppbörd av mervärdesskatt för tillhandahållandet av tjänster ..."*¹¹ (rättens kursivering).

46. Även om det är okänt varför 2016 års kommissionsförslag inte genomfördes, utgör själva den omständigheten att förslaget nådde fram till det skede som det gjorde, och att föredraganden instämde i att ändringen var nödvändig, stöd för argumentet att det råder osäkerhet om huruvida artikel 9a är giltig.

47. Slutligen slog EU-domstolen i dom av den 14 juli 2011 i mål C-464/10, Etat Belge/Pierre Henfling, ECLI:EU:C:2011:489, [utelämnas] fast att artikel 6.4 i sjätte direktivet, den bestämmelse som föregick artikel 28,

"... skapar ... den rättsliga fiktionen att två identiska tjänster tillhandahålls efter varandra. Enligt denna fiktion anses den näringsidkare som uppträder som mellanman vid tillhandahållandet av tjänsterna och som är kommissionär, först ha mottagit de aktuella tjänsterna från den för vars räkning näringsidkaren handlar, det vill säga kommittenten, och därefter själv ha tillhandahållit tjänsterna till kunden. När det gäller rättsförhållandet mellan kommittenten och kommissionären innebär detta att deras respektive

I december 2016 (tillgängligt på följande webbadress:
https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/com_2016_757_en.pdf).

⁹ Europeiska kommissionen, VAT Aspects of cross-border e-commerce – Options for modernisation, Final Report – Lot 3, Deloitte, november 2016, s. 203 och 204 (tillgänglig på följande webbadress:
https://ec.europa.eu/taxation_customs/sites/taxation/files/vat_aspects_cross-border_e-commerce_final_report_lot3.pdf).

¹⁰ A8-0307/2017.

¹¹ Sidan 15/18.

roller som tillhandahållare och mottagare av tjänster fiktivt har kastats om i mervärdesskattehänseende.”¹²

48. EU-domstolen slog därefter fast följande:

”När det gäller den verksamhet som bedrivs av de spelombud som avses i det nationella målet framhåller domstolen att även om villkoret i artikel 6.4 i sjätte direktivet att den skattskyldiga personen ska handla i sitt eget namn men för någon annans räkning **ska tolkas utifrån det aktuella avtalsförhållandet**, såsom framgår av punkt 40 i denna dom, krävs det icke desto mindre – med hänsyn till det genom sjätte direktivet införda gemensamma mervärdesskattesystemets funktion – att den **nationella domstolen gör en konkret prövning av huruvida** nämnda spelombud, **med beaktande av samtliga omständigheter i det enskilda fallet**, verkligen handlar i eget namn vid mottagande av vad.”¹³ (rättens kursivering)

49. Presumtionen i artikel 9a tar bort kravet att titta på de faktiska ekonomiska och affärsmässiga förhållandena med allt vad det innebär.

50. Det kan mycket bestämt hävdas

att införandet av presumtionen i artikel 9a inte är en teknisk åtgärd, utan en radikal förändring, och

att den rättsliga ramen ändrades, och det påtagligt, genom införandet av presumtionen med den lydelse som används i det sista stycket i artikel 9a. Hur man än ser på saken skulle det utgöra ett uppenbart fel i en genomförandeförordning. [Orig. s. 10]

H. DEN FRÅGA SOM HÄNSKJUTS FÖR FÖRHANDSAVGÖRANDE

51. First-tier Tribunal hänskjuter följaktligen följande fråga till Europeiska unionens domstol för ett förhandsavgörande enligt artikel 86.2 i avtalet om utträde och artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt:

”1) Ska artikel 9a i rådets genomförandeförordning (EU) nr 282/2011 av den 15 mars 2011, vilken infördes genom artikel 1 punkt 1 c i rådets genomförandeförordning (EU) nr 1042/2013 av den 7 oktober 2013, anses ogiltig på grund av att den är mer långtgående än rådets genomförandebefogenheter eller skyldighet enligt artikel 397 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006, i den mån som den kompletterar och/eller ändrar artikel 28 i direktiv 2006/112/EG?”

¹² Punkt 35.

¹³ Punkt 42.

den 15 december 2020

BILAGA

[utelämnas] [Orig. s. 11]

ARBETS
DOKUMENT